

3-1

Text příběhu psaný šedou kurzívou, jako tento následující, vždy přečtete nahlas všem hráčům:

Máma s tátou si vyměnili nervózní úsměvy, zatímco jejich dcera poprvé šplhala spát do své nové postele. Byla to krásná postel v modré a fialové, s ozdobným čelem, a dívka se do ní zamilovala na první pohled. Přivezli si ji tehdy domů v obrovské krabici a táta ji v garáži celé odpoledne sestavoval. Už párkrát si v ní zdřímla, ale dnes to bylo poprvé, co v ní měla spát sama celou noc. Vzpomínala si, že když táta rozebíral její dětskou postýlku a uklízel ji na půdu, máma to trochu oplakala. Ale holčička slzu neuronila. Teď už přece byla velká holka a měla svou vlastní postel pro velkou holku.

Rodiče ji přikryli a zatímco jí táta hladil vlásy, máma trochu třesoucím se hlasem zazpívala hezkou ukolébavku. Když potom odcupitali, nechali dveře pokojíčku na škvírku otevřené a uvnitř všechno ztichlo. Dech dívky zvolnil. Nástěnné hodiny s kočičkou vytrvale tikaly noci.

Tik-tak...

Světla v domě jedno po druhém zhasla a brzo byli v peřinách i táta s mámou.

Tik-tak...

Míša Plyša se v nové modrofialové posteli posadila, protáhla se a zvědavě pokukovala po pokoji. Co se stalo s postýlkou? Promnula si skleněné oči a sehnula se blíž, aby se ujistila, že dívka opravdu spí.

„Kde to jsme, Míšo?“ zeptal se skleslý hlas. „Kam zmizely ty špruše?“ Plyšový slon Buclík se opatrně rozhlížel kolem.

„Nevím, Buclo,“ řekla Míša. „Takhle už to vypadalo, když jsem se probudila.“

„Já se bojím,“ zašeptal Buclík. Náhle mezi nimi se smíchem přistála plyšová králice Klára. Uši jí samou radostí vlály na všechny strany.

„Mně se to líbí!“ vykřikla Klárka. „Pěkně to pěruje.“

„Kláro!“ zasyčela Míša. „Přestaň s tím! Přece se umíš chovat!“

„Tak na to konečně došlo,“ řekl Sešívka. Všichni se po jeho hlase otočili. Sešívka byl potrháný a odřený hadrový panáček, který sloužil už holčiččině mamince, když ještě ona sama byla holčičkou. Trochu kulhal a každé knoflíkové oko měl jiné, ale ostatní plyšáci si ho vážili pro jeho moudrost a zkušenosti.

„Na co došlo, pane Sešívko?“ zeptala se Míša.

„Dnes je ta noc,“ odvětil Sešívka. „Kvůli ní jsme tady. Doteď jsme byli jen opatrovníci a naši malou světenkyni chránila kouzla postýlky. Ale dnes spí v posteli pro velkou holku a naše služba začíná naplno. On si pro ni přijde a my ji budeme bránit.“

„Kdo si přijde, pane Sešívko?“

„Hrůzímor. Král nočních můr. Pošle na naši malou slečinku své poskoky a jenom my je můžeme odrazit. Budeme její Plyšová hlídka!“ Hrud' se mu samou hrdoostí dmula tak, že staré švy hrozily prasknutím.

„Hrůzímor,“ opakovala Míša. „Nevěděla jsem, že je skutečný.“

„A nemohli bysme zaplatit někomu jinému, ať to udělá za nás?“ zašeptal Buclík. „Je to mnohem bezpečnější.“

„Podle mého bude moudré zkusit v domě najít nějaké zásoby,“ navrhl Sešívka. „Co myslíš, Míšo?“

„Dám na vaši radu, pane Sešívko,“ přisvědčila Míša. „Tak vyrazíme!“

Připravte příběhové karty pro první příběh lícem dolů na stůl, aniž byste se na ně dívali.

Poznámka: V tomto příběhu nejsou k dispozici plyšáci Rypáček a Leopold (dosud jste se s nimi neseznámili).

Pozor: Číslované odstavce na dalších stranách nejsou řazeny chronologicky, nepostupujte od jednoho k druhému podle čísel, nýbrž podle instrukcí, které budete dostávat podle vývoje příběhu a vašich rozhodnutí.

Pokračujte na str. 5, odst. 5-1.

SEŠÍVKA VYPRAVUJE O UMANUTÉ HOUSENCE

Jedna malá zelená housenka tak moc milovala požívání zelených lístečků, že když se její kamarádi začali kuklit, aby se proměnili v motýly, nepřidala se. Místo toho řekla: „Mě nějaká proměna nezajímá. Budu prostě tady jíst svoje lístečky.“

Jakmile však její přátelé odletěli na krásných nových křídlech, začala se cítit osaměle. A když se motýlci o pár dní později vrátili, každý z nich vyprávěl úžasný příběh o vzrušujících dobrodružstvích v tom nádherném širém světě.

„Teď vidím, že jsem o hodně přišla,“ uznala housenka smutně. „Bránila jsem se změně a nechtěla opustit milované lístečky, ale připravila jsem se tím o možnost prožít ještě větší štěstí.“

